

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **T. W.**
zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 02142-9/2019-ERU

takto:

- I. Rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 02142-9/2019-ERU, a rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 25. 2. 2019, č. j. 02142-4/2019-ERU, sp. zn. 02142/2019-ERU, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku **3 000 Kč**, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Jana Waltera do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podáním ze dne 18. 2. 2019 označeným jako *Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.* žalobce žalovaného požádal „o poskytnutí informací o šetřeních provedených Vaším úřadem v souvislosti s podezřením na porušování ochranného pásma elektrické stanice na parc. č. st. X v k. ú. X.“ Dále uvedl: „Poskytněte prosím všechny dokumenty a záznamy vytvořené nebo získané v době od 2. 8. 2018 (včetně).“
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. 02142-4/2019-ERU, žalobcovu žádost odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, s tím, že požadované informace byly informacemi získanými od třetí osoby (ČEZ Distribuce, a. s.) při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada ERÚ“) následně na základě podaného rozkladu rozhodnutím ze dne 7. 5. 2019, č. j. 02142-9/2019-ERU, zrušila rozhodnutí žalovaného v části týkající se odmítnutí poskytnutí informací – *Žádost o poskytnutí informací a podkladů* ze dne 17. 10. 2018, *Odpověď společnosti ČEZ Distribuce, a. s.*, ze dne 7. 11. 2018, a *Kolaudační souhlas* ze dne 25. 5. 1981, v této části správní řízení zastavila a tyto informace žalobci současně poskytla přípisem ze dne 7. 5. 2019, č. j. 02142-10/2019-ERU (*výrok I.*). *Výrokem II.* pak zbývající část rozhodnutí žalovaného potvrdila a v tomto rozsahu zamítla rozklad, přičemž se ztotožnila s důvodností aplikace § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce předně namítal, že výroky napadeného rozhodnutí jsou neurčité. Podle výroku I. bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno v části týkající se poskytnutí určitých podkladů, avšak rozhodnutí žalovaného žádnou takto označenou část nemělo. Výrok II. je přitom komplementární k výroku I., takže se neurčitost přenáší i na něj.
4. Žalobce žádal o všechny informace o šetření žalovaného, neomezoval žádost na informace neprocesního charakteru nebo na informace, které k dispozici nemá. Rada ERÚ ovšem o některých listinách prohlásila, že je buď žalobce již má k dispozici, nebo nejde o informace, které by se věcně vztahovaly k šetření žalovaného, ale toliko o procesní postup v rámci tohoto šetření, a proto je nepovažovala za informace, které jsou předmětem žádosti. Tím zcela svévolně interpretovala žádost v rozporu s jejím obsahem, čímž porušila § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Výrok II. se zřejmě týká i odeprání těchto listin. Pro odeprání jejich poskytnutí ovšem chyběl zákonný důvod.
5. Rada ERÚ dospěla k závěru, že přílohy odpovědi společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (s výjimkou kolaudačního rozhodnutí) obsahují veřejně nedostupné informace obchodního, technického i finančního charakteru, a je třeba aplikovat výjimku z poskytování informací dle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se však nepodává, že by celý obsah těchto listin tvořily důvěrné informace ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů [energetický zákon]. Rada ERÚ tudíž pochybila, pokud neaplikovala

§ 12 zákona o svobodném přístupu k informacím a neposkytla přílohy se znečitelněním těch částí, které obsahují důvěrné informace. I důvod pro odepření poskytnutí kupní smlouvy se opírá o nesprávné skutkové zjištění, neboť listina je smlouvou, kterou se převádí vlastnictví k nemovité věci, a ta je zpravidla veřejně přístupná ve sbírce listin katastru nemovitostí.

6. Podle rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu je třeba v případě použití každého zákonného důvodu pro odepření informace provést test veřejného zájmu (test proporcionality), žalovaný jej však neprovedl. Žalobce dále brojil též proti postupu žalovaného při prošetřování podnětu.
7. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a pro případ, že by nebyly dány důvody k odmítnutí žádosti, aby nařídil žalovanému informace poskytnout dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 8. 2019 žalovaný nejprve stručně zrekapituloval skutkový stav věci. Způsob, jak bylo o rozkladu rozhodnuto, sledoval literu zákona ve smyslu § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž správnost tohoto postupu dokládá i komentářová literatura. Výrok je dostatečně určitý a srozumitelný.
9. Co se týče konkrétních listin, žalovaný je neposkytl z toho důvodu, že svou věcnou povahu nejsou „dokumenty ani záznamy o šetřeních“, jak žalobce požadoval, a to ani dle jazykového či teleologického výkladu. Co se týče konkrétně sdělení, jež bylo v minulosti zasláno právnímu zástupci žalobce, jednalo by se pouze o duplicitní poskytnutí informace, neboť tou již právní zástupce žalobce disponuje. Ani tato informace proto nebyla předmětem žádosti. K důvodům odmítnutí poskytnutí některých listin žalovaný doplnil, že nemusí být ve všech případech schopen sám vyhodnotit, které informace mají charakter chráněných informací ve smyslu energetického zákona, a je tak především na původci informace, aby ji označil jako chráněnou. Není pak jeho úkolem zkoumat, která konkrétní část poskytnutých listin by mohla být chráněnou informací, a bylo by proto značně obtížné či nemožné znečitelnit pouze konkrétní části. Rozsáhlé znečitelnění by pak mohlo vést až k nesrozumitelnosti celého dokumentu. Jde také o to, aby tyto informace nebyly zneužity bez souhlasu jejich původce. Smlouva o převodu vlastnického práva k nemovité věci je zpravidla přístupná ve sbírce listin katastru nemovitostí, nejedná se však o veřejně dostupnou informaci v širším smyslu. V souladu s § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se ani tento zákon nevztahuje na poskytování těch informací, jejichž poskytování upravuje zvláštní (zde katastrální) zákon.
10. K testu proporcionality žalovaný nad rámec odůvodnění dodal, že výslovná úvaha správního orgánu o tom, zda v konkrétním případě nepřevyšuje veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací nad zákonem či ústavním pořádkem předpokládanou ochranou, nemusí být vždy součástí odůvodnění rozhodnutí. Pokud je nutnost chránit určitou informaci zcela zjevná nebo je důvod pro neposkytnutí informací uveden v zákoně jako obligatorní, pak taková úvaha není nutná. Žalovaný se závěrem vyjádřil k možnému zneužívání práva na informace ze strany právního zástupce žalobce, neboť je mu známo, že se již v minulosti domáhal i po jiných povinných subjektech velkého množství informací

týkajících se daného pilařského závodu, a to buď jménem žalobce nebo jménem Mgr. S. W. Dodal, že žalobce podal dne 7. 6. 2018 jinou žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou se domáhal poskytnutí veškerých záznamů o šetření provedených žalovaným, které mu byly poskytnuty.

11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce v replice ze dne 14. 1. 2020 zrekapituloval stěžejní žalobní argumentaci. Měl za to, že žalovaný ve svém vyjádření nepřipustně doplňoval odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odmítl též tvrzení žalovaného ohledně zneužívání práva na informace.

V. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí Rady ERÚ, jakož i rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**, byť z jiných než žalobcem tvrzených důvodů.
14. Jak plyne ze správního spisu, žalobce se podáním ze dne 18. 2. 2019 označeným jako *Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.* domáhal poskytnutí informací o šetřeních provedených žalovaným v souvislosti s podnětem ohledně podezření na porušování ochranného pásma elektrické stanice na Pile Kovářská. Konkrétně pak žádal o to, aby mu byly poskytnuty „*všechny dokumenty a záznamy vytvořené nebo získané v době od 2. 8. 2018 (včetně).*“ Předmětné podezření bylo žalovaným šetřeno pod sp. zn. 04558/2018-ERU na základě podnětu podaného dne 10. 5. 2018 JUDr. J. W. (v nyní projednávané věci zástupcem žalobce), a to ve věci údajného skladování hořlavého materiálu (dřevní kulatiny a dřeva) v blízkosti zařízení elektrizační soustavy nacházejícího se na pozemku parc. č. st. X, v katastrálním území X. Žalovaný po prošetření podnětu neshledal, že by došlo k porušení § 46 energetického zákona, o čemž JUDr. J. W. vyrozuměl přípisem ze dne 7. 6. 2018.
15. Dříve, než soud mohl přistoupit k hodnocení postupu a závěrů správních orgánů v mezích žalobních bodů, shledal, že to, čeho se žalobce ve skutečnosti domáhal, nebyla konkrétní informace (dokument či dokumenty) ze spisu, nýbrž nahlížení do spisu. Proto vůbec nemohlo jít o žádost o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný, jakož i Rada ERÚ, kteří podanou žádost vyřizovali v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, tak postupovali na základě nesprávného právního předpisu.
16. Dle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se tento zákon nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

17. Právní úprava nahlížení do spisu je pak v rámci řízení či postupu vedeného žalovaným primárně obsažena v § 38 správního řádu, speciální normou ve vztahu k obecné úpravě ve správním řádu je pak § 96 odst. 4 energetického zákona, dle kterého v řízeních vedených Energetickým regulačním úřadem jsou při nahlížení do spisu vyloučeny chráněné informace. Pojem „chráněná informace“ je vymezen v § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona.
18. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že v případě žádostí o informace je nutno rozlišovat mezi poskytováním blíže neurčeného (žadatelem nekonkretizovaného) okruhu informací a poskytováním konkrétních informací specifikovaných v žádosti. Zatímco první kategorie spadá pod režim § 38 správního řádu, v druhém případě se postupuje dle zákona o svobodném přístupu k informacím (viz např. rozsudky ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, č. 3849/2019 Sb. NSS, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na webu www.nssoud.cz). Zvláštní úprava nahlížení do spisu v § 38 správního řádu (včetně eventuálního pořizování kopií či výpisků) má totiž v případě obecné žádosti o poskytnutí kopií ze správního spisu přednost před úpravou stanovenou zákonem o svobodném přístupu k informacím. Z důvodu komplexně upraveného specifického postupu poskytování informací je proto aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím na základě § 2 odst. 3 tohoto zákona vyloučena.
19. Žádá-li tedy osoba o blíže neurčený okruh informací ze správního spisu (nahlédnutí do spisu, poskytnutí kopie spisu či části spisu bez specifikace konkrétních písemností), může tak činit v režimu § 38 správního řádu, přičemž nahlížení do spisu jeho účastníkem nebo jeho zástupcem upravuje § 38 odst. 1 správního řádu, a jakoukoli jinou osobou § 38 odst. 2 správního řádu. K tomu, aby žadatel získal přístup k blíže neurčenému (zpravidla jemu zcela neznámému) okruhu informací obsažených ve správním spise, je tedy nutno splnit podmínky plynoucí z § 38 správního řádu a případných dalších zákonů. Toto omezení práva na informace přitom lze považovat za plně legitimní a souladné s čl. 17 Listiny základních práv a svobod (k tomu viz blíže bod 87 nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18; nalus.usoud.cz).
20. Nesplňuje-li žadatel podmínky § 38 správního řádu, může žádat pouze o konkrétní (blíže označenou) informaci ze správního spisu, a to naopak čistě v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Zde lze blíže odkázat např. na již výše označený rozsudek č. 3849/2019 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud v obdobné věci příznačně konstatoval, že racionální výklad zákona musí zamezit tomu, aby žadatel v případě nemožnosti nahlížení do spisu dosáhl v podstatě identického výsledku použitím jiného zákona. Dále kasační soud shrnul, že *„nemohla-li žalobkyně vůbec nahlížet do spisu, nemohla se tomuto zákonnému zákazu vyhnout tím, že celou věc ‚překlopí‘ do jiného zákonného režimu. Žádosti podle informačního zákona nemohou jednoduše negovat explicitní zákonné výluky dle zvláštních zákonů, nemohou tedy ani obcházet či nahrazovat výluku z nahlížení do spisu. Ostatně právě § 2 odst. 3 informačního zákona vede k závěru, že si žadatel nemůže dle své libosti vybírat zákonný režim, v němž se seznámí s informacemi. Je-li žádost o informace svou povahou žádostí o nahlížení do spisu, typicky proto, že žadatel chce získat kopie celého spisu či jeho podstatné části, musí žadatel věc řešit cestou žádosti podle § 38 správního řádu, nikoliv cestou žádosti dle informačního zákona.“*
21. Dle soudu v nyní projednávané věci materiálně nešlo o žádost o informace podle informačního zákona, ale právě o žádost o nahlížení do spisu ve smyslu § 38 správního

řádu [viz zejména větu: „*Poskytněte prosím všechny dokumenty a záznamy vytvořené nebo získané žalovaným v době od 2. 8. 2018 (včetně).*“]. Není přitom podstatné, že v označení podání žalobce odkázal na zákon o svobodném přístupu k informacím (*Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.*). Podání se totiž podle § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Pokud žalobce žádal o blíže neurčený okruh dokumentů a záznamů ze spisu (byť od určitého data), pak se jednoznačně jednalo o nekonkrétně, tudíž obecně formulovanou žádost o nahlížení do tohoto spisu. Následně v odvolání a žalobě již žalobce sice hovořil o konkrétních dokumentech (např. kolaudační souhlas, kupní smlouva atd.), tak však činil pouze proto, že o obsahu spisu byl v průběhu správního řízení postupně informován. Žalovaný totiž v rozhodnutích konkrétní dokumenty postupně identifikoval. To však nic nemění na skutečnosti, že žalobce žádal o poskytnutí dokumentů tvořících podstatnou část spisu, aniž by je původně jakkoli konkretizoval. V tomto ohledu je vhodné zdůraznit, že ačkoliv se žádost týkala nikoliv kompletního spisu, ale *jen* jeho podstatné části, stále se obsahově jedná o nahlížení do spisu, a míru konkrétnosti označení v žádosti požadovaných dokumentů již není třeba zkoumat (viz již výše citovaný rozsudek č. 3849/2019 Sb. NSS).

22. Žalovaný tak z výše uvedených důvodů pochybil, pokud po obdržení žádosti žalobce, který se formálně domáhal sdělení informace poskytnutím kopie podstatné části správního spisu, činil úkony v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Správně měl žalovaný předmětné podání posoudit jako žádost o nahlížení do spisu a odkázat žalobce na postup dle § 38 odst. 2 správního řádu. V takovém případě by žalobce musel prokázat právní zájem nebo jiný vážný důvod a musely by být splněny i další podmínky, aby mu nahlížení do spisu bylo umožněno. Pokud by však žalobci nepřislušelo právo nahlížet do spisu, pak by se nemohl tomuto zákonnému zákazu vyhnout tím, že celou věc „překlopí“ do jiného zákonného režimu. Žádosti podle informačního zákona totiž nemohou jednoduše negovat explicitní zákonné výluky dle zvláštních zákonů, nemohou tedy ani obcházet či nahrazovat výlukou z nahlížení do spisu. Ostatně, právě § 2 odst. 3 informačního zákona vede k závěru, že si žadatel nemůže dle své libosti vybírat zákonný režim, v němž se seznámí s informacemi.
23. Lze dodat, že žalobce pochopitelně může i nadále využít svého práva na informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, nicméně požadované informace musí specifikovat natolik, aby je žalovaný mohl odlišit od ostatních informací ve spise obsažených a poskytnout mu tak správnou informaci. Z obsahu správního spisu a vyjádření žalovaného ovšem vyplývá, že žalobce má již většinu jím požadovaných dokumentů k dispozici, neboť mu je žalovaný jednak poskytl v průběhu řízení o projednávané žádosti nebo na základě žádosti o informace ze dne 7. 6. 2018. Ani za takové situace ovšem žalobci nic nebrání se na žalovaného obracet znovu, a to i s obsahově shodnou žádostí o tytéž informace. Nejvyšší správní soud ovšem v takovém případě konstatoval, že „*pokud má povinný subjekt za to, že dotyčná informace již byla poskytnuta, byť i po lhůtě k vyřízení původní žádosti, má novou žádost v zákonné lhůtě z tohoto důvodu zamítnout*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002, č. 750/2006 Sb. NSS). Pokud by se pak žadatel snažil získat informace ze spisů v režimu žádosti podle informačního zákona, do kterých mu bylo odepráno právo nahlížet, pak by bylo možné hodnotit takový úkon jako pokus o obcházení zákonné úpravy nahlížení do spisu.

24. Vzhledem k výše uvedenému se soud již nevěnoval žalobním výtkám směřujícím do pochybení při aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť by to mělo jen ryze akademický význam, bez jakéhokoliv dopadu na nynější věc. Soud neprováděl ani žalobcem navrhované dokazování dotazem u katastrálního úřadu, neboť by to v dané situaci bylo bezpředmětné. Rovněž neprováděl dokazování správním spisem vedeným žalovaným pod sp. zn. 04558/2018-ERU o původním podnětu, neboť tento spis žalovaný soudu předložil a žádost o informace je *lato sensu* jeho součástí, přičemž obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
25. Nutno uzavřít, že žalovaný žádost žalobce posuzoval na základě nesprávné právní úpravy. Použití právního předpisu, který na věc nedopadá, je důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, neboť mělo za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících právních otázek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, věc *NATO HQ*). Užití nesprávného zákonného ustanovení není důvodem pro zrušení tehdy, pokud by soud dospěl ke stejnému závěru, k jakému by dospěl při použití správné právní úpravy [bod 26 citovaného usnesení]. O pochybení, kterého se v nyní projednávané věci dopustil žalovaný, potažmo rozkladový orgán, však nelze říci, že nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, resp. že by výsledek řízení byl totožný i v případě, pokud by správní orgán postupoval podle správného právního předpisu.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Z výše uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 1, 3, 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil jak rozhodnutí Rady ERÚ, tak jemu předcházející rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. Žalobce z procesního hlediska dosáhl v řízení plného úspěchu, neboť dosáhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a proto by mu měla příslušet i náhrada nákladů řízení. Soud však v projednávané věci dospěl k závěru, že jsou zde dány důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., pro které žalobci právo na náhradu nákladů řízení zčásti nepřiznal. Žalobce totiž ve svém důsledku fakticky úspěšný nebyl, neboť soud ke zrušení napadených rozhodnutí nedospěl v bezprostřední reakci na jeho žalobní argumentaci. Z tohoto důvodu žalobci nepřisluší náhrada nákladů týkající se odměny jeho advokáta (v tomto ohledu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 3849/2019 Sb. NSS). Na druhou stranu má soud za to, že žalobci oprávněně přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. V této výši tudíž žalobci náhradu nákladů vůči žalovanému přiznal. K jejímu zaplacení pak určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. března 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu